

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 5/2015
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Д.М. из С., чији је пуномоћник Ј.К., адвокат из П., против туженог АД Фабрика кондиторских производа П. из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3538/13 од 14.08.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Д.М. из С., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3538/13 од 14.08.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Параћину П1 146/12 од 22.08.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број 319 од 20.01.2012. године, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, а ставом другим изреке је одлучено да ће се о преосталом делу тужбеног захтева и о трошковима поступка одлучити доцнијом пресудом.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3538/13 од 14.08.2014. године преиначио првостепену пресуду у ставу првом изрке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог. На основу уговора о уређивању права, обавеза и одговорности од 01.08.2003. године, распоређен је на послове „референт ЗНР и ППЗ“, а Анексом од 30.10.2011. године је распоређен на послове „референт за безбедност и здравље и заштиту од пожара“. Решењем туженог број 319 од 20.01.2012. године отказан му је уговор о раду као вишку запослених, са даном 24.01.2012. године, уз исплату отпремнине. Утврђено је да је Правилником о организацији и систематизацији послова туженог од 14.10.2011. године био предвиђен један извршилац на пословима референта за безбедност и здравље и заштиту од пожара, на које радно место је био распоређен тужилац, а Одлуком о изменама овог Правилника од 12.01.2012. године је укинута то радно место. Дана 16.01.2012. године тужени је донео Одлуку о утврђивању вишка запослених, са списком од 11 запослених за чијим радом је престала потреба од укупно 234 запослених. Генерални директор туженог је 20.01.2012. године упутио понуду тужиоцу у којој се наводи да је тужилац проглашен технолошким вишком на пословима безбедности заштите на раду јер је опредељење фирме да за те послове ангажује специјализоване фирме по основу уговора о пружању услуга. Како тужилац поседује своју регистровану фирму за пружање тих послова, то он има приоритет у понуди за закључивање уговора. У писаној понуди му је остављен рок од седам дана за приступ преговорима за закључење уговора, а уколико у том року се не изјасни сматраће се да није прихватио понуду. Међутим, тужилац није одговорио у наведеном року нити је са туженим закључио уговор о пружању услуга. Тужени је 21.02.2012. године као наручилац услуга са Институтом Е.-е. ДОО Н., као даваоцем услуга, закључио уговор ради вођења послова безбедности и здравља на раду и заштите од пожара. Давалац услуга је овластио Д.С., дипломираног електроинжењера са положеним стручним испитом и практичној оспособљености за обављање наведених послова, да те послове безбедности и здравља на раду води код туженог као наручиоца посла, а Одлуком о именовању од 21.02.2012. године тужени је за наведене послове ово лице именовао. Уговором од 04.07.2012. године закљученим између истих уговорних страна, давалац услуга је овластио Б.Ж., дипломираног инжењера, као стручно лице за обављање и спровођење превентивних мера у области заштите од пожара код туженог, као наручиоца посла, са положеним стручним испитом из области заштите од пожара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепени суд одбио као неоснован тужбени захтев.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких,

економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Из чињеничног утврђења произлази да је тужиоцу престао радни однос код туженог оспореним решењем јер је Одлуком о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 12.01.2012. године укинута радно место на које је тужилац био распоређен, а није се могао оспособити за рад на другим пословима, нити распоредити на друго радно место. Тужиоцу је у складу са одредбом члана 158. став 1. истог Закона исплаћена одговарајућа отпремнина.

Према одредби члана 37. став 1. Закона о безбедности и здрављу на раду, послодавац је дужан да организује послове безбедности и здрављу на раду, а према ставу 3. да обављање послова безбедности и здравља на раду послодавац може да одреди једног или више од својих запослених или да ангажује правно лице, односно предузетника који имају лиценцу (лице за безбедност и здравље на раду). Послодавац одлучује о начину организовању послова за безбедност и здравље на раду у зависности од технолошког процеса, организацији, природе и обима процеса рада, броја запослених који учествују у процесу рада, броја радних смена, процењених ризика, броја локацијских одвојених јединица и врсте делатности.

Стога тужилац неосновано у ревизији указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право и то цитирану одредбу члана 37. наведеног закона, те да није било услова да се тужилац прогласи технолошким вишком.

При томе, судови нису овлашћени да испитују оправданост и сврсисходност одлуке туженог о увођењу економских и организационих промена, јер је оцена тог питања у надлежности самог предузећа, како то правилно налази и другостепени суд.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност нижестепене одлуке, Врховни касациони суд је у смислу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**